Kasım 2014 Sayı 2

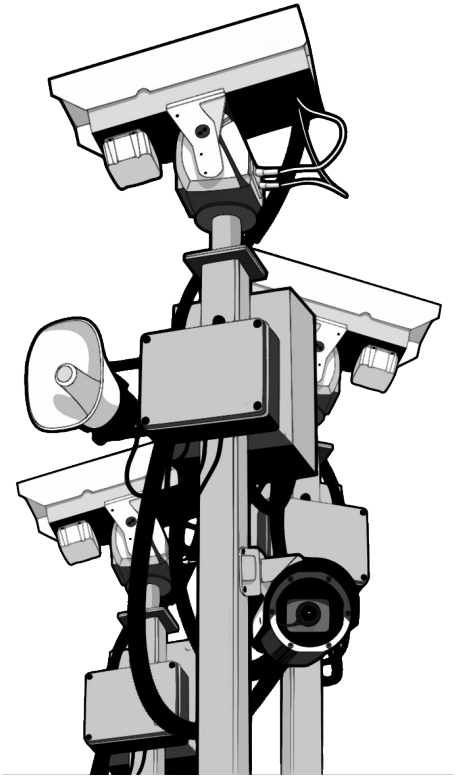
Sert Ünsüz

gerekirse yumuşamasını bilir

Okunacak nesne.

Yazarını buldukça çıkar.

Ederi: Beş para

RESET

"Sizlerle birlikte şarkı söylerken, dikiş dikerken bütün umudumu tükettim. Yanı başınızda durduğum halde, benim kim olduğumu bile hatırlamıyorsunuz."
Joanne Greenberg, Sana Gül Bahçesi Vadetmedim

Geçmişin nice ölümlüsünün görüp de yaşamak için dualar edebileceği bir zaman ve uzamda yaşıyormuşuz.

"Herkes için söyleyemem elbette. Hatta belki çoğunluk için de söyleyemem. Ama baksana, her türlü yiyeceği kolayca edinebiliyoruz. Evet, biraz lastik tadındalar. Ama olsun. Yiyeceklerimizi uzun süre saklayacağımız makinelerimiz var. Makineler giysilerimizi, bulaşıklarımızı yıkıyor. Kalan zamanı değerlendirmek için bir sürü oyuncak var. Bilgisayar, televizyon, tablet, akıllı telefon… Şarkılar, türküler, güldürüler, filmler, diziler ucu bucağı yok."

Bence de... Yaşamak isterler miydi? Ne bileyim. Ergenliğe girmeden kadınlaştırılanlar var. Hâlâ kan gövdeyi götürüyor. Fazla İddialı.

"İşler eskisi gibi değil, dünden de beter değil? Allah sonumuzu hayretsin."

Amin.

"Doğrusu bu dediğim yoldan gittim, çok gittim. Sonu yok hiçlikti, bir milim ilerleyemedim. Arkama dönüp bakınca ne göreyim! Ufku! Hani şu dönülmez akşamın ufku yok mu?"

Etkisinden emin olsam, kahkahayla gülecektim. Böyle espriler sinirlerimi bozar, gülerken gözlerimden yaş gelir. Melek'imin, ifadesi en küçük açık vermiyor. Vantriloğu yanında

belirse şaşmam. O yüzden ne olur ne olmaz diye kulaklarıma doğru gitmeye çalışan kaslarımı dişlerimle durdurmaya çalışıyordum. Öyle ki beynim iyice yapay acıma odaklansın. Dilime kan tadı gelince konuştum:

"Evet meleğim. Saptığımız yollar sadece acımızı çoğaltıyor."

Melek, bağlantı kuramamış olmalı ki bir sözcüğe takıldı.

"Sen herkese meleğim mi diyorsun? Haşa tanrılığa mı namzetsin?"

"Ne ilgisi var güzelim? Âdem baba görse, odunla kovalar beni. Garip bir kulum. Sense ancak melek olabilirsin. Senden başka melek dediğim kimse de yok."

"Yardımcı ol yeter. Kafamı karıştırıp durma."

Sigara içmek için balkona çıktım. Ah güzelim, ne dediğini bir anlasam! Şimdi ne söylesem çırpınış, çırpındıkça da batacağım. Karşımda uzadıkça uzayan tartışmalara gelecek biri değil. Bir gerekçeyle konuya giriyor, başka bir evrenden çıkıyor. Kafasından elli cümle geçiyor, iki-üç tanesi dudaklarından dökülüyor. Anlamış gibi yapıp, cevap verince de saçmalamış oluyorum.

Melek on yıllık eşim. Beyninin, en fazla birkaç kilo çeken organının içinde kayboluverir. Kaybolduğunda yerine başkası gelir. Sanki Melek'in bedenini kullanan ayrı ayrı bir sürü ruh var. Resmen başka bir insandır artık. Kafasının içine girip Melek'i çekip çıkarmak bana düşer. Günlerce dönmediği olur. İki yabancıymışız gibi yeniden tanışırız. Tanımak zaman alır, gizliden gizliye, sezdirmeden Melek'e mesajlar yollarım. Tartışarak zorlamam, çok soru sormam, sesimi yükseltmem. Kızdırmamaya, öfkelendirmemeye, üzmemeye, korkutmamaya çalışırım. Duyguları sınıra dayandığında

yine değişebilir. Bu da Meleği bize ulaştırsın diye, neredeyse yalvar yakar olacağım başka biri demektir. Döndüğünde el üstünde tutarım. Tutarım onu, bütün gayretimle tutarım. İpte yürümek kadar zordur tutmak.

Yıllarca çocuk sahibi olamamıştık. Hamile olduğunu öğrendiğimde, önce televizyonu evden attım. Oyunlarla. Arızalandı, servis bir türlü beceremedi, kavga ettim servistekilerle, alın başınıza çalın dedim, gözlerim ağrıyor bakamıyorum artık, göz doktoru kesinlikle izlemeyeceksin dedi... İnandı mı, kabullendi mi, bilmiyorum, sonunda televizyonu unuttu. Sonra interneti evden uzaklaştırdım, sonra da radyoyu. Eski bir bilgisayar kaldı elimizde. Oyalansın diye basit oyunlar kurdum bilgisayara. En sonunda evi değiştirdik. Şehirden biraz uzak, tenha, sessiz. Diken üstünde bir hamilelik dönemi geçirdik. O karnında bebeğimizi, bense ikisini birden taşıdım. Doğum pek zor olmadı. Ama Berat'ımız doğunca mutluluğumuz kadar korkularımız da arttı.

Melek'im her zamankinden mutluydu ama çocuğun onu altüst ettiğini de seziyordum. Geceleri korkudan gözümü kırpamıyordum. Gerekirse çocuğu anasından kurtarmayı bekliyordum. Melek'im bebeğine asla zarar vermez biliyordum ama ya ötekiler! Gün içinde gelen olursa yarım saat bir saat kestirebiliyordum. Gelenimiz de çok değildi. Kaynana, kırk yılda bir kayınpeder, baldız, nadiren birkaç arkadaş. Baldızım Nur, olmasa uykusuzluktan ölebilirdim. İşinden gücünden fırsat buldukça koşar gelirdi. Doğumun ilk günleriydi:

"Enişte, doğumdan beri uyumadın mı sen? Berat'ı askere gönderene kadar böyle mi gidecek?"

"Ne yapayım? Ayırayım mı anasından?"

“Anası diyorsan, diğer babalar gibi biraz rahatla.”

“Ablanı bilmiyor musun? Vallahi karıncayı incittiğini görmedim. Ama çocuk tüm dengesini bozdu. Ne yapacağını bilemiyor şu an. Paniğe kapılabilir, ağlamasını susturmaya çalışabilir. Susturmaya çalışırken boğabilir.”

“Enişte, neler söylüyorsun! Sanki katilden bahsediyorsun.”

Yine de fısıltıyla konuştuğumuz odadan çıkıp aceleyle ablasının yanına gelmişti.

“Doğum seni güzelleştirdi.”

Meleğin yüzü gülüyordu, gözleri yerdeydi, kaldırmıyordu. İyiye işaret olmalı.

“Bakalım ben nasıl bir teyze olacağım.”

Melek o zaman başını kaldırıp kardeşinin yüzüne baktı. Bebeği uzattı.

“Alın çevresinde sen görünüyorsun Enişte. İmzan gibi. Bundan öte delil olmaz. Şu kız bu bebenin annesi olmayabilir ama sen kesinlikle babasısın.”

Melek kahkahalarla gülmüştü. Ben de dişlerim görünecek kadar sırıtabilmiştim. Bu meltemin gece olunca fırtınaya döneceğinden belki kimsenin haberi yoktu. Nur, az önce istemeden ablasının kafasına bir çivi çakmıştı: Şüphe.

Gece, tavşan uykusundan ağlama sesiyle uyandım. Uzanıp abajuru açtım. Manzara korkunçtu. Bebek, yatağımızda yanımda yatıyor, acıkmış olmalı, ağlıyordu. Melek’se bebek yatağına, çırılçıplak kıvrılmıştı. Bakışları dünyaya yabancıydı, gözleri odaksızca dolaşıyordu. Ellerini anlamsızca sallıyor, meme arar gibi ağzını açıp kapatıyordu.

Beyin vermiş güya Tanrı! Nasıl kullanacağız? Kullanma kılavuzu verseydi ya!

Haksızlık etmeyelim Tanrı'ya. Müzik verdi. Burada durdum, müzik dedim. Başka bir şey vermeseydi de olurdu aslında. Ama genç, cahil, aptal olan ben, kullanma "kılavuzu verseydi ya" dedim. Çok cömertti Tanrı. Şiir verdi. Hem de ne şiirler! Yetmiş yaşına geldiğimde torununa şöyle diyebilirim; "ya hayat böyle bir şey işte, ben senden daha uzağa işerim". Hissettikçe sonsuzlaşıyorum. Ama genç, cahil, aptal olan ben, şiir kullanma kılavuzu istedim. Tiyatro verdi. Canım Aristophanes! Ah Shakespeare! Ben cahil ve aptaldım. Romanlar yolladı. Homeros, Don Kişot, Kızıl ve Kara, Madam Bovary, Kayıp Zamanın İzinde, Karamazov Kardeşler... Resim verdi. Heykel verdi. Tanrı ha babam veriyordu. Sinema, bilgisayar oyunları. Bir iki sallandım...

Şimdi okuduklarını unut. İki soru soracağım. Hangisini seçersen ona göre devam edeceğim.

Soru 1: Dünya nasıl oldu?

Soru 2: Dünya var mı?

Okuduğuna göre ikincisini seçtin demektir.

Evet var. Ve ben bunu büyüleyici buluyorum. Her gün dünyanın var olmasına şaşarak yaşıyorum.

Niye var, bilmiyorum. Soruda bir yanlışlık olmalı. İşleri karmaşıklaştırıyor.

İşte aradığın her şey gözünün önünde. Mesela ne arıyorsun? Belanı mı? Gözünüz önüne bak, mutlaka bulacaksın. Aşk

mı arıyorsun? Bela kesmedi demek. Gözünün önünde. Bulacaksın. Hayatın anlamı mı? Seni de benim gibi hiçbir şey kesmiyor ha! Kolay gelsin. Gözünün önünde. Derin vadilerden, uzak diyarlardan bakarsan, tabi göremezsin. Kardeşim biraz önüne baksana! Ben yıllarca kitaplara baktım. Ne mi gördüm? Hepsi, *önüne bak, aradığın gözünün önünde* diyordu. Ha bu arada, herkesin önü kendine tabi.

Yani benim canım kardeşim. Şunu demek istiyorum: Her şeyin çok karmaşık olması gerektiği nereden çıktı? Neden her şey çok basit olmasın? Basit yani…

Gözünün önündekine bak!

Ya da!..?

İnsan beyni, imgeler deposu. Oradan geçerken o imgeler deposu kaynamaya, kaynaşmaya başlıyor. Sesler, görüntüler kılık değiştiriyor. Başka parçalar ekleniyor. Orada hayalet de görürsünüz, cin de, canavar da. İnsan için çok kolay. Bir hayvan orada canavar sesi duymaz ama insan duyar. İnsanın korku duygusu, imgeleminde bir sürü canavar yaratmıştır. Korkunun somut bilgisi var insanda, doğa tarafından ve insanın kendisi tarafından. İnsan, insanı öldürüyor. Doğa insanı öldürüyor. Müthiş bir şiddet yaşıyor. Savaşlar, salgınlar, hastalıklar, afetler, vahşi hayvanların saldırıları… İnsan, korku söz konusu olunca, önlemlerin fazlalığını alabildiğince arttırmaya çalışıyor. O kadar çok önlem icat ediyor ki... Bu önlemlerden bir tanesi de korkuyu imleyecek imgeler. Aslında korku önlemleri onlar. Mağara ile ilgili canavar imgesi yaratırsan, mağaraya girmezsin, kendini tehlikeye atmaz, atarsan dikkatli olursun.

BEYİN BİLİR Mİ ACABA, KİM BİLİR?

"Kendimin diğer insanlardan daha zeki olduğumu düşünmüyorum. Onlardan tek farkım hayal gücümü daha etkin kullanıyorum."
Albert Einstein

Beyin; sinir sistemimizin merkezi olarak bize hizmet etmek üzere kafatasımızın içerisinde taşıdığımız en karmaşık organdır. Vücudumuzun diğer organlarının da kontrolünü sağlamaktadır. Ayrıca düşünme dediğimiz eylemimin gerçekleştiği biricik kütlemizdir.

Kendi beyinlerini görme fırsatı olmadığından olsa gerek bir türlü beyni olduğuna kanaat getiremeyen ve kullanmamakta ısrarcı insanlar sürüsünün içerisinde kalmak sinir sistemini yıpratıcı bir durum. Empati yeteneğimizi kullanmaktan çekinmeyip olaya tersinden bakarsak onların da aynı şeyi benim için söylediğinden kuşku duymuyorum.

Merak ettiğim, nasıl oluyor da aynı dünyada yaşarken farklı düşünce sistemlerine sahip oluyoruz? Tamam, inkâr edilemez bir durumdur öğretilmişlikler. Zorla inandırılıp, kabullendirilip, susmaya alıştırmalar. Peki bu inat nedendir güzel kardeşlerim? Yaşamlarını çarçur edecek kadar onları kör eden nedir? O taşıdığın kütle seni bunlardan kurtaracak yegâne varlığın. Kullan! Çekinme! Taşıdığın beynin hakkını ver. Ben demiyorum ki otur ve yaratılmamışların en güzelini sen yarat. Hem oturmak şart değildir yaratmak için ama neyse, konumuz bu değil. Hatta konumuz nedir ki? Konumumuz nedir? İşte bunları düşünmek için hep beyin gerek-

li. Kullanmadıktan sonra gereklere sahip olmanın avantajı yok. Gerçekleşmesi zor olasılıklardan biri olarak şöyle bir şey düşündüm tatlı beynimi kullanarak. İnsanlar kendilerine lazım olmayan beyin bölümlerini aldırabilmeliler. En azından şeker israfı olmaz. Ha diyeceksiniz ki *sana ne beyin benim değil mi*? Hiçbir lafım yok. Kendi beyninde oluşan küçük kıvılcımlarınla benim dünyamın rengini değiştirmeye kalkmadıktan sonra umurumda bile değilsin. Benim asıl kızdığım nokta beyinin kullanılıp kullanılmaması da değil. Yazdıkça daha iyi anlıyorum. Aklının ermediği her işe karışana, belli bir konu hakkında bilgi sahibi olmadan atıp tutana, düşünmeden düşünen insanları eleştirenlere *atarlanıyorum*.

Bana sorarsanız eğer sen ne kadar kullanıyorsun beynini diye. Kullanmıyorum ama kullansam dünyayı sallayacağımı biliyorum. Bu cümlemi okuyan bir iki dostumun ve sevgilimin "has*tir oradan" dediklerini duyar gibiyim. Ama bunun altında bu cümlemi kullanan insanlara bir mesaj yatmakta. Yazmıyorum ama yazsam, görmüyorum ama görsem, yapmıyorum ama yapsam vs… Uzun uzadıya yazmamak için. Yoksa ben cillop gibi beynimi sakınmam kullanırım kimi zaman.

Yazımın bu noktasında biraz ara verip geri döndüm sevgili okurlar. Nedense daha sakinim ve biraz beynimizi nasıl çalıştırabileceğimiz konusuna değinmek istiyorum. Bahsettiğim olgu, beyin egzersizleri. Bu tarz çalışmaları kolaylıkla bulabilirsiniz. İnternete girip araştırdığınızda karşınıza şıppadanak neler yapabileceğinizle ilgili bir sürü doküman çıkacak. Üstelik geliştirmek istediğiniz lobunuza göre bile egzersizler var. Sağ-sol hangisi için istenirse uygulanabile-

cek çalışmalar. Doğruluğu hakkında kesin bir şey söyleyemem, lakin benim naçizane tavsiyem, bol bol okumanız olacaktır. Sanmayın ki elinize bir dünya klasiği tutuşturmanızı tavsiye edeceğim. Rahat ol, okumaktan irkilen sevgili kardeşim. Neyi seviyorsan onu oku. Gazete, dergi, çizgi roman vs. İzleme de ne okursan oku. Hatta erotik öyküler beyninin daha hızlı çalışmasına bile yardımcı olacaktır. Hayal kurmanızı sağlayacak sizi olağan yoğunluğun dışına taşıyacak en iyi aktivitedir okumak. Üstelik iyi bir okuyucu olursanız, zamanla dünya klasiklerine el atabilirsiniz. Sizi aptallaştıracak unsurlardan ne kadar kaçınırsanız beyninizin çalışma kapasitesi o kadar artacaktır. Bu arada beynimizin % 3, 4, 5'ini kullandığımızı öne süren saçma iddialara da itibar etmeyin. Tamamı kullanılan bir organdır beyin. Gerçi koca gününü televizyon karşısında geçirip, gece olunca da sanal okey masasında saatlerini harcayan insanlara bu oranlar bile fazla.

Yani sizin anlayacağınız "beyin bedava" değildir, ilgi ve emek ister.

Hiçbirimiz diğerimizden daha aptal veya akılsız değiliz. Sadece aptallaştırılıp uyutuluyoruz. Beynimizi daha etkin kullanmamamız için tüm araçlar kullanılıyor. Biz insanoğlu da buna bayıla bayıla izin veriyoruz.

*

"Yaşlanmadan akıllanmayı çok isterdim"
George Bernard Shaw

"Akıllı bir insan aptal insanlar arasında kalınca
ne söyleyeceğini şaşırır."
Aristoteles

AYIN RÖPORTAJI

Beyin ve kalbin ayrı devletlermiş gibi algılanması beni uzun uzun düşündürdü. Önce bir beyin cerrahıyla, sonra da kalp cerrahıyla randevu ayarlamayı denedim. Biri çok meşgul olduğunu öne sürdü, diğeriyse gözbebeğimiz fanzinimizi tanımayıp ücret talep etti. Sonunda dolaylı olarak beyni ilgilendiren konunun uzmanını bulup beyin konusundaki düşüncelerini aldım. İşte Aşk Doktoru ***Kavrak Olmazlı*** *ile yaptığım röportaj.*

- Beyin sizin için ne ifade ediyor?

- Beyin, tek başına bir şey ifade etmiyor benim için. Çelişik gibi gelebilir ama beyin, onu kullanacak beyinle bir anlam ifade ediyor.

- Peki, beynimizin % 10'unu kullandığımızı düşünüyor musunuz?

- Eğer beynimizin % 10'unu kullanıyorsak, % 90'ıyla ne yaptığımızı merak ediyorum. Keşke kullanmadığımız kısmı repoya yatırabilseydik. Bu tamamen bir saçmalık. Kimileri kapasitemizin altında çalıştığımızı sanarak avunuyor. Böbürlenecek bir durum yok. Biz buyuz ve bu kadarız.

- Beyin nakli yapılabilseydi, kimin beynini kendinize naklet-mek isterdiniz.

- Başkasının beynini nakletmek istediğimde, aslında bedenimi başkasına vermiş olmuyor muyum? Kimsenin beynini istemem.

- Peki, kimin bedenini isterdiniz?

- Mesela başarılı bir baletin bedeni olabilir. Hazır çalışmış,

beden fit, yağ oranı az. Üstelik üçlü burgu da yapabiliyor.

- *Hiç beyin egzersizi yaptınız mı?*

- Evet. Egzersiz olarak pi sayısını ezberlerim.

- *Faydasını gördünüz mü?*

- Evet. Kafam günlük hayatın çerçöpüyle dolduğunda, onları greyder gibi öteleyen, iteleyen favori egzersizimdir.

- *Beyninizin size oyun oynadığı oldu mu?*

- Muhtemelen bolca oyun oynuyordur. Bunlardan bir tanesi, hiç planlamadığım halde vardığım sonuçlar. Yani şöyle diyeyim benim genç halim, bugünkü halime sık sık tuzaklar kuruyor. Ve bugünkü halim, bu konuda iş işten geçtiği için genellikle çaresiz kalıyor.

- *Beynin bugün kullandığımızın ötesinde güçleri olduğuna inanıyor musunuz?*

- Ne gibi?

- *Mesela telekinezi, telepati, zihin okuma, geleceği görme gibi güçler.*

- Beyin, ya da insan diyelim, zaten hayal ettiğini sonraki süreçte gerçekleştiriyor. Mesela telepatiye artık gereksinim duymuyor. Çünkü herkesin cep telefonu var, interneti var. Bu da iki beynin uzak mesafelerden birbiriyle iletişim kurmasını sağlıyor. Bence bu, telepatinin çok ötesinde bir güç. Zihin okumaysa, sadece teknolojinin gelecekteki bir yeteneğidir. Uzaktan nesneleri hareket ettirme konusuna gelirsek, bunun için sadece başkasına rica etmemiz yeter.

- *Beyin göçü hakkında ne düşünüyorsunuz?*

- Bence çalışan bir beynin zaten memleketi olamaz ve her yere göçmekte özgürdür. Parayı veren, beyni çağırır. Besle-

nen bir beyin vasatın üzerinde çalışacaktır. Ayrıca ufkunu sınırlayan ortamlardan kaçmayıp da ne yapacak? Siz uzay mekiği yapabilme kapasitesine sahip bir beyni, el arabası tasarlamaya zorlarsanız o da fırsatını bulduğunda göçecektir.

- Hep aşk organı olarak kalp gösterilir. Beynin aşkla ilişkisi nedir?

- Kalp, aslında bir göstergedir. Yani aşkın üzerinde etkisi dolaylıdır. Ama aşkın onun üzerinde çok etkisi vardır. İstemsiz bir kas yumağıdır kalp, bu yüzden söz geçirilmesi neredeyse olanaksızdır. Burada devreye beynin karmaşık yapısı giriyor. Tabi bir de iki organ arasındaki henüz tam olarak çözemediğimiz tuhaf ilişki. Beyinde hiç kas yoktur ama pek çok konuda o da istemsiz olarak çalışır. Aşk konusunda böyledir. Yani bir nesneye uzanıp uzanmayacağına karar verebilir ama istediğine âşık olamaz ve âşık olduğunda da bundan kaçamaz, kurtulamaz. Bütün şikâyetlerin bedendeki mikrofonu kalbi rahatsız eder durur.

- Siz bir aşk doktoru olarak, kalbe mi beyne mi hitap ediyorsunuz.

- Belirttiğim gibi kalbe zaten söz geçmez. Ama aşkla hastalanmış bir beyne de söz geçmez.

- Peki o zaman neyin doktorluğunu yapıyorsunuz? Aşkı mı tedavi ediyorsunuz, aşığı mı? Olayınız ne?

- Aslında ben pratisyen hekimim. Ve bir aşk insanıyım. Bakım şu an bende size karşı kabaran bir şey var.

- Anlıyorum. İyi günler o halde. Zaman ayırdığınız için teşekkürler.

KAVANOZDAKİ ADAM

1987 yılında, başrolünü Ahmet Mekin'in oynadığı, Trt-1'de yayınlanmış psikolojik Türk dizisi. Faik Baysal'ın eserinden televizyona uyarlanmış dizinin yönetmenliğini Mesut Uçakan üstlenmiştir. Dizinin oyuncuları; Ahmet Mekin, Metin Serezli, Nevra Serezli, Sevda Ferda, Efka Efekan, Birol İşın.

Gösterildiği dönemde ölüme ve hayata dair farklı bir bakış açısı, güçlü kadrosuyla büyük ses getirmiş ilk Türk bilim-kurgu tarzındaki dizidir. Ahmet Mekin'in canlandırdığı Semih Şerifoğlu, oğlunu kaybetmiş ünlü bir yazardır. Oğlunun ölümü sonrası yazılarında ölüm üzerine yoğunlaşmıştır. Ölümle ilgili çalışmaları, onu gerçeklikten koparmıştır.

Semih Şerifoğlu beyninde tümör olduğunu öğrenir. Bir davette tanıştığı, beyin nakli çalışmalarıyla bilinen profesör Kenan Aksal'a tedavi yöntemleri ve yaşama şansı hakkında sorular sorar. Profesörün söyledikleri hiç de iç açıcı değildir. Şerifoğlu'nun birkaç ay ömrü kalmıştır. Profesör Aksal, beyin nakli çalışmalarından bahseder. Şerifoğlu bu operasyonu istemez, karşı çıkar. Karısının ve kızının uğraşları sonunda, operasyonun yapılmasını bilim için kabul eder. Profesör Aksal, dünyada beyin naklini gerçekleştirecek ilk kişidir. Hayatı tamamen bundan ibaret olmuştur ve ailesini tümüyle boşlamıştır. Bu da ailesinde büyük sarsıntılara neden olmuştur.

Ameliyat öncesi kızıyla ölüm üzerine konuşan Şerifoğlu, insanı kavanoza hapsolmuş olarak niteler. Ölüm ise kavanozun parçalanmasıdır. Mehmet Ekinci adında, kan davası sonucu hayatını kaybetmiş yoksul bir köylünün beyni, Şeri-

foğlu'nun bedenine başarılı bir operasyonla nakledilir. Bir haftalık süreden sonra vücut beyni kabul eder. Ama artık yaratılan kişi Şerifoğlu değildir. Vücudunu öldüren, fakat beynini öldüremeyen katillerini bulur ve baltayla doğrar. Bunun sonucunda Şerifoğlu'nun bedeni ve Ekinci'nin beyni mahkemeye çıkarılır. Mahkemedeki savunmasında Şerifoğlu'nun acizliği vurgulanır. Doktor Aksal, canavar yaratmakla suçlanır. Kenan Aksal, yanlış şeyleri putlaştırdığını söyleyerek pişmanlığını belirtir.

Dört bölümden oluşan dizi, dönemine göre gayet başarılı sayılabilir. Her ne kadar bilim-kurgu sayılsa da inanç perspektifi üzerinden hareket edilmiştir. Senarist, sembolik olarak bilimi eleştirmeye gayret etmiştir. Tanrı, aile, modernizm karşıtlığı ağırlıklı olarak dizi kendini gösteren unsurlardır.

Tilkinin biri bir oyuncunun evine girmiş, pılısı pırtısı, nesi varsa hepsini karıştırmış, bir maske bulmuş. Şöyle zevkle yapılmış, ince bir sanat adamının elinden çıkmış bir maske... Evirmiş, çevirmiş, en sonunda; "Güzel kafa doğrusu! Ama işte beyni yok!" demiş.

Aisopos

"Nasıl ki bilgisayara yüklemediğiniz bir dosyayı orada aradığınızda bilgisayar zırvalamaya başlar, o beyin de kavram olarak bilmediği konularda sınava girmekten pek hoşlanmaz. Ama insan beyni bilgisayardan yumuşak ve esnek olduğu için, konudan konuya sıçrayarak aptallığını gizleme yeteneğine sahiptir, hatta kimi aptal beyinler daldan dala sıçrayan düşüncelerle sizi aptal edebilirler."

Ferhan Şensoy – Eşeğin Fikri

TIRNAK İÇİ "BEYİN"

"Eğer kullanmazsanız beyin bir işe yaramaz."

Alexei Panshin - Ergenlik Ayini

"Başı kocaman, diyor Sofia. Kimi insan büyük başın içinde büyük beyin bulunur der."

Alice Walker - Renklerden Moru

"Alnının darlığı da beni rahatsız ediyor, buna rağmen harikulade bir hafızası var; insana öyle geliyor ki, fikirler onun beyin ambarına sığmak için bütün yoğunluklarını kaybetmiş."

Andre Gide – Günlük

"İnsan beyninin bir seferde yalnızca tek bir güçlü duyguyu yaşama kapasitesi vardır ve eğer beyin bilimsel merakla dolup taşıyorsa, korkuya yer kalmaz."

Arthur Conan Doyle - Tekinsiz Hikayeler

"Kükrüyorum: Zihin açıl!
Beyin de çürür aynı kıç gibi!"

Gottfried Benn – Et

"Emektar temizlik işçilerinden biri yanıma gelip kulağımın dibinde bağırdı: 'Orospu çocukları bunlar, orospu çocukları! Beyin yok bunlarda! Düşünmeyi bilmiyorlar! İnsan beyni onları ürkütüyor! Hasta bunlar! Korkak! Senin gibi, benim gibi düşünebilen insanlar değil bunlar!' "

Charles Bukowski – Factotum

"Beyin dediğin organ öylesine dağınıktır ki, bırak başkasınınkileri, kendi hislerimizi algılamamız bile bir mucize sayılır."

Adam Fawer – Empati

"Kalp değil beyin istemeliyim, çünkü aptal biri kalbi olsa bile onunla ne yapacağını bilemez."

Frank L. Baum – Oz Büyücüsü